

სახალხო სოციალიზმი

(მედიკოსი, დეპუტატი ხავერდბეგაძე)

რომელია თანამედროვეობა... დარბაზში თითქმის სათათბიროს მთელი შემადგენელია...

სიტყვა მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის სტალინისა. ბატონო მინისტროს წევრობა. მე-87 მუხლის განსამარტავად შემდეგი უნდა მოგახსენოთ...

პირველი უფლება, ყოველგვარ მოსაზრება-დასაზრებობა, დაუსაზრებლად კანონის უარყოფა ყოველად უკონკრეტოა...

კონსტიტუციონურად გამოყენებისა. თუ ავსტრიის მაგალითს არა გსურთ მიხედვით, პრუსიის მაგალითი აღწერს...

თუ კი ამ საქმის ფორმალური მხარე ეგონებთ უძრავი, მაშინ რითი უნდა ავსნათ...

რად უნდა გულუბრყვილობა იქნებოდა მთავრობის მხრივ, ეფიქრა ვითომც კარგად ეს მხოლოდ იმ სურვილით იყოს გამოწვეული...

სამი კვირა... რას ამოფთვი? მერე ვინ იყო ჩემი პატრონი? რით ვიყავ ავად? ვინ მარტოედა?...

მთავრობა და რწმუნებულება, რომ ამ მუხლის მოხმარება მხოლოდ განსაკუთრებულ შემთხვევაში შეიძლება...

სიტყვა მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის სტალინისა. ბატონო მინისტროს წევრობა. მე-87 მუხლის განსამარტავად შემდეგი უნდა მოგახსენოთ...

სიტყვა მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის სტალინისა. ბატონო მინისტროს წევრობა. მე-87 მუხლის განსამარტავად შემდეგი უნდა მოგახსენოთ...

შეითხვის ავტორები მთავრობას სულ სხვა და უფრო ცუდ რასმეს აბრალებენ.

მე, რასაკვირველია, არც ესაა და არც შემდეგში პირადად ჩემსკენ მომართულ შარებს არ ვეგებები...

სიტყვა მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის სტალინისა. ბატონო მინისტროს წევრობა. მე-87 მუხლის განსამარტავად შემდეგი უნდა მოგახსენოთ...

სიტყვა მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის სტალინისა. ბატონო მინისტროს წევრობა. მე-87 მუხლის განსამარტავად შემდეგი უნდა მოგახსენოთ...

ახალი აქცეზი

გვილინი

„სახალხო საქმის“ რედაქციის განხრევა და თანამშრომლების დაპატიმრება. როგორც ვწერდით, 27 აპრილს ქართულ გაზეთის „სახალხო საქმის“ რედაქცია განხრევეს...

მადათვის კუნძული. მადათვის კუნძული ერთი მესაქუთრეთაგანი ქაოვი თავისი საკუთრებას 1,700 ოთხკუთხედიანი მამულს შერობით ქალაქს 510,000 მან. უთმობს...

ხილვის განათება. ქალაქის გამგეობამ დაადგინა, გააუმჯობესოს ნიკოლოზისა და ვერის ხიდის განათება...

ზორის სიძვირე. ყასბათა თავდასულობის ტვილისში არა ეშველა რა მათვის სრულიად არ არსებობს დამტკიცებული ნიხრი და ხორცის ისე ჰყიდნან, როგორც მოგსურებთ...

მუსიკა ალექსანდრეს ბაღში. ქალაქის გამგეობამ დაადგინა, ზაფხულში კვირაში 2-3-ჯერ მოიწვიოს მუსიკა ალექსანდრეს ბაღის შუა ნაწილში დასაჯრავად...

ექსპედიციის იუბილე. ქალაქის გამგეობამ დაადგინა ქალაქის მოურავის თანამდებობის აღმასრულქმელს 5. 3. ქოქავეს, 1 მილის იუბილეზე ქალაქის თვითმმართველობის სახელით მწერალ ქალს ეკატერინე გამბაშვილს მიულოცოს...

საუნევერსიტეტო თანხა. ქალაქის გამგეობამ დაადგინა 100,000 ლარად, მხოლოდ ხნიერი ქალის გულის სიმების სიბლავებს სცდილდეს... ოპ, ეს საშინელება იქნებოდა!

დაროს ჰირის ოფლმა დაასხა და საჩქაროდ დაიწყო ოთახში სიარული, მერე ერთ აოფას შესდგა, თვალზე ხელი გადასცა და დაბეჯითებით სთქვა: „არა, ის სწორედ ის არის, რაც მგონია, რაც მინდა რომ იყოს განა მე ის ქალი ვარ, რომელიც კაცის თვალში შეიძლება სათამაშო საგნად ვახდეს? არა, ექვსი წელიწადია რაც მამა მომიკვდა და მარტო-მარტო უმეგობროდ, უთვინეოდ ვცხოვრობ ამ დიდ ქალაქში, დღიური ლუქისთვის ვიღაც ვსოვობ და არც ერთი შემთხვევა, არც ერთი ბრუნვით თვალთ შემიხედვა არავისგან არ შემიძინა...

ქალბატონო, კმარა... რუჟი... ლიდ ნუ შეურაცყოფთ ჩემს მგობარს! გარწმუნებთ, რომ ის ნამდვილად სათნო და უხეველია და თქვენ უსამართლოდ სდებთ ბრალს გაქცივისას... აი, ბარათი და ფული, რომელიც მე იმან მომანდოთ იქვეთვის გადმოსაცემად.

ფულია? ხა, ხა, ხა! — ისტერიულად გადინარხარა დარომ და საშინელის ქვითინით ჩაფარდა საფარკელში. მოწყალეობა, სიბრალული, ჩინებული ნუგეზი... მე კი ღმერთით ვენდებ...

სამი კვირის დაღლივით, უძილოდ, მშუბარებით მოშლილი ძარღვით...

სტალინის მიმბრუნება

შობა დღე გათენდა. გუშინდელი კინკლადი დღის სამაგიეროდ, დღეს ცხოვრება მშვენიერად და თავისი ბრწყინვალე შუქით, თითქმის მხარი დაუჭირა დიდ ბრწყინვალე დღესასწაულს; ნინოს ფანჯარასაც მოაგნო, ჩვეულებრივ ჩანჩქელს და დაყრდნობილ ოთახს ნათელი მოჰფინა, ნათელი მოჰფინა იქ მცხოვრებ ორ დედა-კაცსაც. დარომ მოკუნტული იწვა თვისი ვიწრო ლოჯინზე და ზედპირის დიმილით მიჩურბინა თვალი ამ შხის სხივისთვის; მთელი იმის არსება ოცნებაში იყო გართული; იმას არ სჯეროდა, რომ წუხანდელი საღამომოჩვენება არ იყო და ყოველივე ნამდვილად მოხდა; არ სჯეროდა, რომ ის სოლომონი, რომელიც გუშინდლად მხოლოდ ექიმი იყო და სხვა არაფერი, წუხანდელს აქედ იმას მეგობრად, არა ეს ცოტა იმ გრძობის გამოსახატვად — იმ სამოთხის მაგვარ გრძობის გამოსახატვად, რომელიც გუშინ იმის ლაპარაკის თანაგრძობად იგრძნო და რომ — რად შევაწყვიტინე ბასი? რად არ ვათქმევინე ყველაფერი, ყველაფერი, რის თქმაც უნდადა? რატო არ მოუხმინე ის, რაც ჩემი... (მედიკოსი, დეპუტატი ხავერდბეგაძე)

სამი კვირა... რას ამოფთვი? მერე ვინ იყო ჩემი პატრონი? რით ვიყავ ავად? ვინ მარტოედა? ვინ აძლევს ჯილდოს, წამლის სახსარს, ვინ მწყალობლობს? — გაოცებული ეკითხებოდა ნინო დაროს. — ეჭვად მასსოვს, რომ იმ დამეს, როდესაც გონება დეკარტე, აბაზი არსიად მამეძებოდა... ის წყუული... — აქ ნინოს თვალთვან მღუდარება გადმოსკდა და სახე საკოდავად დაღებოქა. — ემარა, კმარა, ბატონო! არ შეიძლება თქვენთვის მადენი ლაპარაკი, ჯერ კიდევ მოსვენება გქონათ... მოსვენებით იყავით, გული დაიმშვიდეთ და შემდეგ ყველაფერს შეიტყობთ. იმ საცა, ექიმოც მოვა. ამ მოგონებებზე დაროს პირისფერი გაღვივდა სახეზე და საჩქაროდ ოთახის დაღვებებს შეუდგა. თავის გაშრობიანებაც არ დაივიწყა: სადღესასწაულო ტანსაცმელით მოიბრთო, თმები ჩვეულებრივად უფრო დიდხანს ისწორა, რომ უფრო სახის მოსახდენად მოეწყო და ემზობი სახისთვის, უფრო შრო და ლაზათი მიეცა, მაგრამ ყოველი გარეგანი გამშვინებება რას მიუმატებდა იმ სულიერი მშვენიერებას, რომელიც იმის გამბრწყინვალე თვალში იმდენი იტკობება, რამდენი სინაზე, რამდენი სიფაქიზე და რამდენი გულუბრყვიობა იყო იმის საქციელში! არის დრო, ბატონო დარო, როდესაც კაცი უთუოდ უნდა გაბედოვლათდესო!.. ეს სიტყვები უმადლესს გარმონისამებრ ყურთ მისმის და გულის სამოთხის ნეტარებით მივსება. მაგრამ... შემდარო რამ ვიყვი? სოლოკო რომ ის არ იყვას, რაც მგონია? ის რომ მხოლოდ ცუდლუ...

სამი კვირა... რას ამოფთვი? მერე ვინ იყო ჩემი პატრონი? რით ვიყავ ავად? ვინ მარტოედა? ვინ აძლევს ჯილდოს, წამლის სახსარს, ვინ მწყალობლობს? — გაოცებული ეკითხებოდა ნინო დაროს. — ეჭვად მასსოვს, რომ იმ დამეს, როდესაც გონება დეკარტე, აბაზი არსიად მამეძებოდა... ის წყუული... — აქ ნინოს თვალთვან მღუდარება გადმოსკდა და სახე საკოდავად დაღებოქა. — ემარა, კმარა, ბატონო! არ შეიძლება თქვენთვის მადენი ლაპარაკი, ჯერ კიდევ მოსვენება გქონათ... მოსვენებით იყავით, გული დაიმშვიდეთ და შემდეგ ყველაფერს შეიტყობთ. იმ საცა, ექიმოც მოვა. ამ მოგონებებზე დაროს პირისფერი გაღვივდა სახეზე და საჩქაროდ ოთახის დაღვებებს შეუდგა. თავის გაშრობიანებაც არ დაივიწყა: სადღესასწაულო ტანსაცმელით მოიბრთო, თმები ჩვეულებრივად უფრო დიდხანს ისწორა, რომ უფრო სახის მოსახდენად მოეწყო და ემზობი სახისთვის, უფრო შრო და ლაზათი მიეცა, მაგრამ ყოველი გარეგანი გამშვინებება რას მიუმატებდა იმ სულიერი მშვენიერებას, რომელიც იმის გამბრწყინვალე თვალში იმდენი იტკობება, რამდენი სინაზე, რამდენი სიფაქიზე და რამდენი გულუბრყვიობა იყო იმის საქციელში! არის დრო, ბატონო დარო, როდესაც კაცი უთუოდ უნდა გაბედოვლათდესო!.. ეს სიტყვები უმადლესს გარმონისამებრ ყურთ მისმის და გულის სამოთხის ნეტარებით მივსება. მაგრამ... შემდარო რამ ვიყვი? სოლოკო რომ ის არ იყვას, რაც მგონია? ის რომ მხოლოდ ცუდლუ...

სამი კვირა... რას ამოფთვი? მერე ვინ იყო ჩემი პატრონი? რით ვიყავ ავად? ვინ მარტოედა? ვინ აძლევს ჯილდოს, წამლის სახსარს, ვინ მწყალობლობს? — გაოცებული ეკითხებოდა ნინო დაროს. — ეჭვად მასსოვს, რომ იმ დამეს, როდესაც გონება დეკარტე, აბაზი არსიად მამეძებოდა... ის წყუული... — აქ ნინოს თვალთვან მღუდარება გადმოსკდა და სახე საკოდავად დაღებოქა. — ემარა, კმარა, ბატონო! არ შეიძლება თქვენთვის მადენი ლაპარაკი, ჯერ კიდევ მოსვენება გქონათ... მოსვენებით იყავით, გული დაიმშვიდეთ და შემდეგ ყველაფერს შეიტყობთ. იმ საცა, ექიმოც მოვა. ამ მოგონებებზე დაროს პირისფერი გაღვივდა სახეზე და საჩქაროდ ოთახის დაღვებებს შეუდგა. თავის გაშრობიანებაც არ დაივიწყა: სადღესასწაულო ტანსაცმელით მოიბრთო, თმები ჩვეულებრივად უფრო დიდხანს ისწორა, რომ უფრო სახის მოსახდენად მოეწყო და ემზობი სახისთვის, უფრო შრო და ლაზათი მიეცა, მაგრამ ყოველი გარეგანი გამშვინებება რას მიუმატებდა იმ სულიერი მშვენიერებას, რომელიც იმის გამბრწყინვალე თვალში იმდენი იტკობება, რამდენი სინაზე, რამდენი სიფაქიზე და რამდენი გულუბრყვიობა იყო იმის საქციელში! არის დრო, ბატონო დარო, როდესაც კაცი უთუოდ უნდა გაბედოვლათდესო!.. ეს სიტყვები უმადლესს გარმონისამებრ ყურთ მისმის და გულის სამოთხის ნეტარებით მივსება. მაგრამ... შემდარო რამ ვიყვი? სოლოკო რომ ის არ იყვას, რაც მგონია? ის რომ მხოლოდ ცუდლუ...

სამი კვირა... რას ამოფთვი? მერე ვინ იყო ჩემი პატრონი? რით ვიყავ ავად? ვინ მარტოედა? ვინ აძლევს ჯილდოს, წამლის სახსარს, ვინ მწყალობლობს? — გაოცებული ეკითხებოდა ნინო დაროს. — ეჭვად მასსოვს, რომ იმ დამეს, როდესაც გონება დეკარტე, აბაზი არსიად მამეძებოდა... ის წყუული... — აქ ნინოს თვალთვან მღუდარება გადმოსკდა და სახე საკოდავად დაღებოქა. — ემარა, კმარა, ბატონო! არ შეიძლება თქვენთვის მადენი ლაპარაკი, ჯერ კიდევ მოსვენება გქონათ... მოსვენებით იყავით, გული დაიმშვიდეთ და შემდეგ ყველაფერს შეიტყობთ. იმ საცა, ექიმოც მოვა. ამ მოგონებებზე დაროს პირისფერი გაღვივდა სახეზე და საჩქაროდ ოთახის დაღვებებს შეუდგა. თავის გაშრობიანებაც არ დაივიწყა: სადღესასწაულო ტანსაცმელით მოიბრთო, თმები ჩვეულებრივად უფრო დიდხანს ისწორა, რომ უფრო სახის მოსახდენად მოეწყო და ემზობი სახისთვის, უფრო შრო და ლაზათი მიეცა, მაგრამ ყოველი გარეგანი გამშვინებება რას მიუმატებდა იმ სულიერი მშვენიერებას, რომელიც იმის გამბრწყინვალე თვალში იმდენი იტკობება, რამდენი სინაზე, რამდენი სიფაქიზე და რამდენი გულუბრყვიობა იყო იმის საქციელში! არის დრო, ბატონო დარო, როდესაც კაცი უთუოდ უნდა გაბედოვლათდესო!.. ეს სიტყვები უმადლესს გარმონისამებრ ყურთ მისმის და გულის სამოთხის ნეტარებით მივსება. მაგრამ... შემდარო რამ ვიყვი? სოლოკო რომ ის არ იყვას, რაც მგონია? ის რომ მხოლოდ ცუდლუ...

